

de-a dreptul în sufletul tău aceasta:
Să nu faci nici o faptă, a cărei
amintire te-ar putea face vreodată
sa roșești. Nu e triumf pe lume, nici
sprijin mai puternic, nici mulțumire
deplină, ca o conștiință curată.

Păstrează scrisoarea asta. Când vei fi
de 50 de ani ai s-o înțelege mai bine.
Să dea Dumnezeu s-o citești și
atunci cu sufletul senin de azi.

Te îmbrățișează cu drag,
Al. Vlahuță

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă:** 5 septembrie / 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică:** 6 septembrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat)*
→ *Pomenirea minunii Sfântului Arhanghel Mihail în Colose, Sfinții*
Mucenici Eudoxie și Macarie

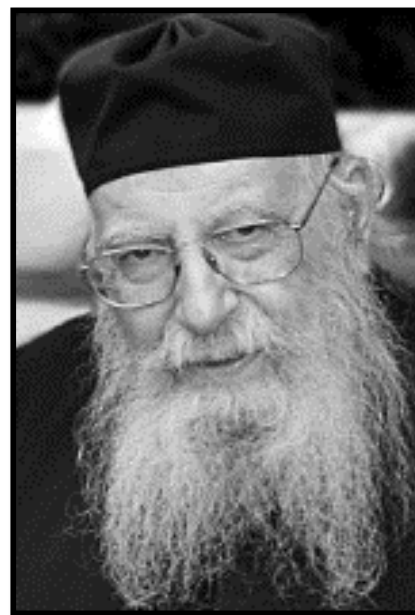
Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Abonează-te la newsletter pe site-ul www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*Sunt căi care se par omului a fi drepte;
iar cele mai de pre urmă ale lor caută în fundul iadului.*
(Pildele lui Solomon 16,27)

♦ Nr. 132 / 30 august 2015 ♦

**ARHIMANDRITUL
PLACIDE DESEILLE**

CRUCE ȘI EVANGHELIE

Din momentul venirii lui Hristos, din momentul în care El S-a răstignit, a murit și a înviat pentru noi, din momentul în care Sfinții Apostoli au propovăduit mântuirea prin cruce, omul se află în fața unei alegeri fundamentale. Ce sens vrea el să dea propriei sale existențe? Propria-i împlinire, satisfacerea dorințelor sale pământești, a propriului eu, a egoului său, însoțite de partea de altruism de care are nevoie pentru a putea trăi în societate? Sau scopul existenței sale este acela de a renunța la propriul ego, la eul său egocentrist, pentru a se dărui în întregime lui Dumnezeu și aproapelui? E o dilemă

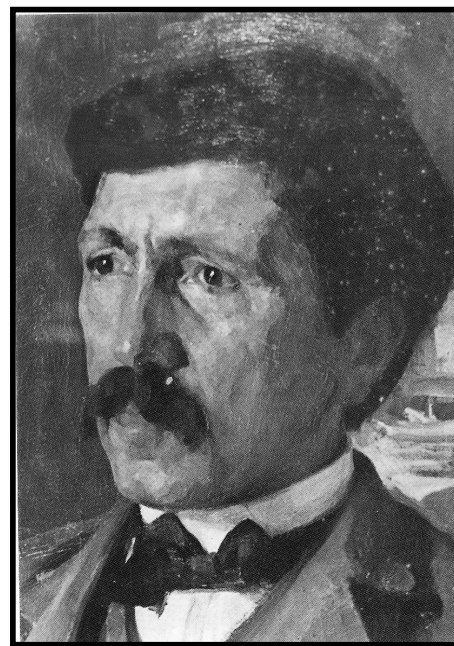
„copernicană”: care este pentru mine centrul universului, în jurul căruia se învârt toate?

Eu însumi sau un Altul? Un Altul Care S-ar sălăslui, de altfel, în chip tainic, în centrul meu cel mai intim, dacă eu m-aș goli de mine pentru a-I face loc. Un Altul Care a vrut să fie una cu toți ceilalți, în care-I descopăr prezența. Acest lucru nu ar însemna că eu mi-aș pierde identitatea, personalitatea, nici vorbă. Însă adevărata personalitate a omului nu constă în ceea ce îl închide în sine și îl face inevitabil să se opună celorlalți, în căutarea a tot ceea ce-i poate satisface eul trupesc și pământesc. Dimpotrivă, ea constă în deschiderea către Dumnezeu și către ceilalți oameni, în comuniune, în dăruirea de sine. Numai renunțarea la „eu” și crucea înălțată în centrul vieții noastre ne pot înlesni calea spre bucuria autentică, bucuria perfectă și pacea sufletească. Ele nu sunt, dacă pot să mă exprim astfel, decât reversul acestora din urmă.

Nu, Evanghelia nu este dătătoare de tristețe, de posomoreală, de descurajare, de disperare, ci dimpotrivă. Iar sfinții ne arată tocmai la ce nivel de bucurie, la ce desfătare adâncă a sufletului și la ce iubire sănătoasă pot ajunge oamenii care au răspuns cu adevărat chemării ei.

De aceea, este bine să citim de nenumărate ori viețile sfinților, tocmai pentru a vedea în ce fel alegerea radicală făcută de ei i-a condus către bucuria cea adevărată în Dumnezeu, către adevărata împărtășire din bucuria cea veșnică a Preasfintei Treimi, din bucuria Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh, cele trei Persoane distincte unite veșnic în singura esență divină. Da, sfinții sunt pentru noi pilde minunate de viață, care ar trebui să ne înflăcăreze inimile și să însuflețească în noi, să trezească pe deplin înlăuntrul nostru, dorința de a le urma exemplul și de a ne împărtăși și noi din această bucurie.

Sursa: www.pemptousia.ro (Fragment din predica la praznicul Înălțării Sfintei Cruci, Placide Deseille, Cununa binecuvântată a anului creștin, Ed. Doxologia, 2015)

SCRIITORUL ALEXANDRU VLAHUȚĂ

SCRISOARE CĂTRE
FIICA SA, MARGARETA

Să fii bună pentru ca să poți fi fericită. Cei răi nu pot fi fericiți.

Ei pot avea satisfacții, plăceri, noroc chiar, dar fericire nu. Nu, pentru că, mai întâi cei răi nu pot fi iubiți, și-al doilea,...al doilea...de! norocul și celelalte “pere mălăiețe”, care se aseamănă cu el, vin de-afară, de la oameni, de la împrejurări, asupra cărora n-ai nici o stăpânire și nici o putere, pe când fericirea, adevărata fericire în tine răsare și-n tine înflorește și leagă rod, când ți-ai pregătit sufletul pentru ea.

Și pregătirea este o operă de fiecare clipă, – când pierzi răbdarea, împrăștii tot ce-ai înșirat și iar trebuie s-o iei de la început. De aceea și vezi așa de puțini oameni fericiți... Atâți câți merită...

A, dacă nu ne-am iubi pe noi așa fără de măsura, dacă n-am face atâta caz de persoana noastră și dacă ne-am dojeni de câte ori am mințit sau ne-am surprins asupra unei răutăți ori asupra unei fapte urâte, dacă, în sfârșit ne-am examina mai des și mai cu nepărtinire (lesne-i de zis!), am ajunge să răzuim din noi partea aceea de prostie fudulă, de răutate și de necinste murdară, din care se îngrașă dobitocul ce se lăfăiește în nobila noastră făptură. Se știe că durerea e un minunat sfătuitor. Cine-i mai deschis la minte trage învățătură și din durerile altora. Eu am mare încredere în voința ta. Rămâne să știi doar ce sa vrei, și văd c-ai început să știi asta. Doamne, ce bine-mi pare c-ai început să te observi, să-ți faci singură muștrări și să-ți cauți singură drumul cel adevărat!

Așa, cearta-te de câte ori te simți egoistă, de câte ori te mușcă de inimă șarpele răutății, al invidiei sau al minciunii. Fii aspră cu tine, dreaptă cu prietenii și suflet larg cu cei răi. Fă-te mică, fă-te neînsemnată de câte ori deșteptăciunea te îndeamnă să strigi: “*Uitați-vă la mine!*” Dar mai ales aș vrea să scriu